

INFORMACIÓ

HORARIS:

De dilluns a dissabte, de 10 a 18 h.
Diumenges i festius, de 10 a 14 h.

Tancat els dies 1 i 6 de gener i 25 i 26 de desembre

INFORMACIÓN

HORARIOS:

De lunes a sábado, de 10 a 18 h.
Domingos y festivos, de 10 a 14 h.

Cerrado los días 1 y 6 de enero y 25 y 26 de diciembre

REINSEIGNEMENTS

HORAIRES:

Du lundi au samedi, de 10 à 18 heures
Dimanches et jours fériés de 10 à 14 heures

Fermé les 1 et 6 janvier et les 25 et 26 décembre

INFORMATION

TIMETABLE:

Monday-Saturday: 10 a.m. - 18 p.m.
Sundays and bank holidays: 10 a.m. - 14 p.m.

Closed on 1 and 6 January and 25 and 26 December

Els Banys Àrabs de Girona

Ferran el Catòlic, s/n. 17004 GIRONA
Tel. 972 19 07 97

bansarabs@girones.cat / www.bansarabs.cat

Oficina comarcal de Turisme del Gironès

Punt de Benvinguda Girona-Gironès
Berenguer i Carnisser, 3. 17001 GIRONA
Tel. 972 011 669
turisme@girones.cat / turismegirones.cat

Consell
Comarcal
del Gironès

Àrea de Cultura · Consell Comarcal del Gironès

Carrer Riera de Mus, 1A. 17003 GIRONA
Tel. 972 21 32 62 / Fax 972 21 35 73
info@girones.cat / www.girones.cat

CATALÀ >

DADES HISTÒRIQUES

Es desconeix quin és l'origen dels banys de Girona. La primera referència documental és de l'any 1194, quan el rei Alfons I el Cast cedi 250 sous de les rendes dels banys per al servei d'una institució vinculada a la Catedral. Hom suposa que foren malmesos el 1285 quan les tropes del rei de França assetjaren la ciutat i arrasaren els burgs de fora muralla. Potser per això, el març de 1294 el rei Jaume II encarregà la reconstrucció dels banys a Ramon Taialà, jutge de la cort reial de Girona, a canvi de poder-ne obtenir els rèdits, per a ell i els seus descendents. Els banys prengueren la fesomia actual en aquell moment.

L'any 1342 eren propietat d'Arnau Sarriera, metge del rei Pere el Cerimoniós. El 1416 Pere Terrades vengué el meitat dels banys amb altres cases adjacents a Antoni Quintana, rector de l'Almoina de Girona. Sembla, doncs, que la seva funció com a banys s'acaba a finals del segle XIV, i passen a ser una casa particular.

El conjunt dels Banys Àrabs és una rèplica d'un model nord-africà que es repetí en molts punts de l'àrea mediterrània, i que procedeix clarament de la tradició àrab (per això tenen aquest nom). Durant l'edat mitjana foren usats majoritàriament pels cristians de la ciutat, tot i que durant els segles XIII i XIV els jueus de la ciutat de Girona hi tingueren una sala exclusiva, on establiren el micvé o bany ritual.

Les monges caputxines del monestir de l'Anunciació adquiriren els banys l'any 1618 i des de llavors formaren part del convent de clausura. Des de principis del segle XIX (1806) foren coneguts arreu d'Europa gràcies als gravats publicats per Alexandre de Laborde. L'interès suscitat féu que finalment l'any 1929 la part dels banys fos desamortitzada del convent i adquirida per la Diputació de Girona. Aleshores s'inicià un procés de restauració dirigit pels arquitectes Rafael Masó, Jeroni Martorell i Emili Blanch, culminat el 1931. Un any més tard els banys foren oberts al públic.

CRONOLOGIA

S. XII (?)

PRIMERA CONSTRUCCIÓ DELS BANYS.

1194

EL REI ALFONS EL CAST DÓNA UNA PART DE LES RENDES PER AL SERVEI D'UNA INSTITUCIÓ VINCULADA A LA CATEDRAL.

1285

DESTRUCCIÓ A CAUSA DE LA INVASIÓ FRANCESA DE FELIP L'ARDIT.

1294

JAUME II ELS CONCEDEIX A RAMON DE TAIALÀ PER TAL QUE ELS RECONSTRUEIXI.

S. XIV

LA FAMÍLIA DEL JUEU BELSHOM ESCAPAT TÉ UNA PART DEL DOMINI DELS BANYS.

CASTELLANO >

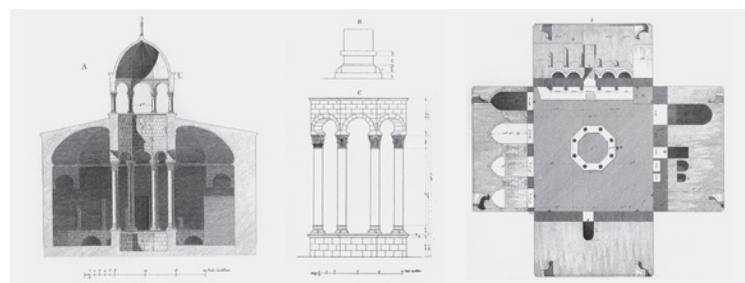
DATOS HISTÓRICOS

Se desconoce el origen de los baños árabes de Girona. La primera referencia documental data del año 1194, cuando el rey Alfonso I el Casto cedió 250 sueldos de las rentas de los baños para el servicio de una institución vinculada a la Catedral. Se supone que los baños resultaron dañados por las tropas del rey de Francia en 1285, durante el asedio de la ciudad y la destrucción de los burgos que rodeaban el exterior de la muralla. Puede que este sea el motivo por el cual, en marzo de 1294, el rey Jaime II encargó la reconstrucción de los baños a Ramon Taialà, juez de la Corte Real de Girona, con la intención de poder obtener las rentas, para él y sus descendientes. Fue en aquel momento cuando los baños adoptaron su aspecto actual.

En 1342, pertenecían a Arnau Sarriera, médico de Pedro el Ceremonioso. En 1416, Pere Terrades vendió la mitad de los baños y otras casas adyacentes a Antoni Quintana, rector de la Almoina de Girona. Parece que su función como baños se abandona a finales del siglo XIV, cuando pasan a formar parte de una casa particular.

El conjunto de los Baños Árabes es una réplica de un modelo norteafricano que se repitió en muchos otros puntos de la zona mediterránea, con una procedencia clara de la tradición árabe (de ahí su nombre). Durante la Edad Media fueron utilizados principalmente por los cristianos de la ciudad, aunque entre los siglos XIII y XIV los judíos de la ciudad de Girona contaron con una sala exclusiva donde establecieron una mikvé o baño ritual.

Las monjas capuchinas del monasterio de la Anunciación adquirieron los baños en 1618 y desde entonces formaron parte del convento de clausura. Desde principios del siglo XIX (1806) se conocen en toda Europa gracias a los grabados publicados por Alexandre de Laborde. El interés suscitado hizo que, finalmente, en 1929, se desamortizase del convento la parte de los baños, que fue adquirida por la Diputación de Girona. En aquel momento se inició un proceso de restauración dirigido por los arquitectos Rafael Masó, Jeroni Martorell y Emili Blanch, que finaliza en 1931. Al año siguiente, los baños se abrieron al público.

FRANÇAIS >

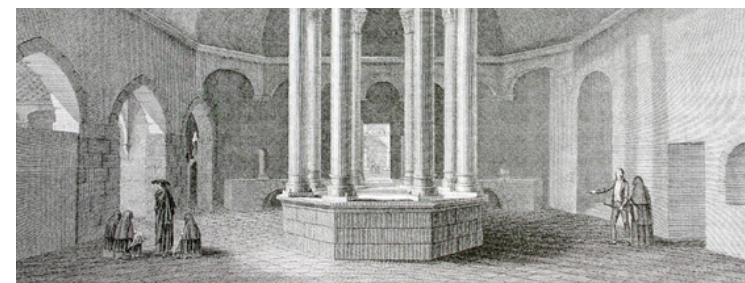
DONNÉES HISTORIQUES

L'origine des bains arabes de Gérone reste inconnue. Sa première référence documentaire remonte à l'année 1194, lorsque le roi Alphonse Ier donna 250 salaires prélevés sur les revenus des bains, pour le service de la cathédrale. En 1285, pendant le siège de la ville et la destruction des villages aux alentours de la muraille par les troupes du roi de France, les bains semblent avoir été endommagés. Il est possible que ce soit la raison pour laquelle, en mars 1294, le roi Jacques II proposa Ramon Taialà, juge de la cour royale de Gérone, à la reconstruction des bains, dont l'intention était d'en obtenir les revenus, pour lui et pour ses descendants. C'est à cette époque que les bains acquièrent leur aspect actuel.

En 1342, ils passèrent aux mains d'Arnau Sarriera, médecin de Pierre IV d'Aragon, dit le Cérémonieux. En 1416, Pere Terrades vendit la moitié des bains avec des maisons adjacentes à Antoni Quintana, recteur de l'Almoina de Gérone. Puis, leur fonction de bains publics fut, semble-t-il, abandonnée à la fin du XIVe siècle, alors qu'ils dépendaient d'une maison particulière.

Provenant de la tradition arabe (d'où leur nom), ces bains sont la réplique d'un modèle d'Afrique du Nord que l'on retrouve dans de nombreuses autres régions de la Méditerranée. Au Moyen Âge, ils furent essentiellement utilisés par les chrétiens de la ville. Cependant, aux XIIIe et XIVe siècles, les juifs de Gérone se servirent d'une des salles exclusivement pour le mikvé, le bain rituel juif.

Les capucines du monastère de l'Annonciation acquirent les bains en 1618 et, depuis lors, ils firent partie du couvent. Grâce aux gravures publiées par Alexandre de Laborde au début du XIXe siècle (1806), ils connurent la gloire à travers toute l'Europe. Finalement, en 1929, en raison de l'intérêt qu'ils suscitaient, les bains furent mis aux enchères publiques pendant le désamortissement du couvent et le conseil de Gérone les acquit. À ce moment-là, les architectes Rafael Masó, Jeroni Martorell et Emili Blanch dirigèrent leur restauration qui prit fin en 1931. L'année suivante, les bains furent ouverts au public.

1342

ARNAU DE SARRIERA, METGE REIAL, ES PROPIETARI DELS BANYS.

1416

PERE TERRADES VEN ELS BANYS A ANTONI QUINTANA, RECTOR DE L'ALMOINA.

1618

SÓN ADQUIRITS PER LES GERMANES CAPUTXINES.

ENGLISH >

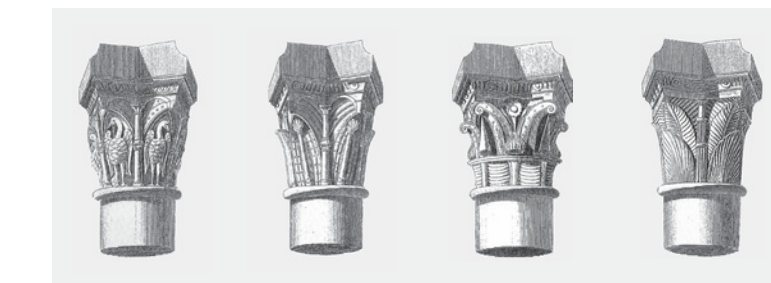
HISTORICAL FACTS

The origin of the Arabic baths of Girona is unknown. The first documented evidence dates from the year 1194, when King Alphonse I (nicknamed the Chaste) gave 250 sous (currency at the time) of the income gained from the baths to the service of an institution linked to the cathedral. It seems that the baths were damaged by the troops of the King of France in 1285, during the siege of the city and the destruction of the hamlets that surrounded the outside of the wall. This could be the reason why, in March 1294, King James II put Ramon Taialà, judge of the Royal Court of Girona, in charge of the reconstruction of the baths, with the intention of obtaining income for himself and his descendants. It was at that time the baths adopted their current appearance.

In 1342, they belonged to Arnau Sarriera, physician to Peter IV of Aragon, also called Peter IV the Ceremonious. In 1416, Pere Terrades sold half of the baths and the other adjacent houses to Antoni Quintana, rector of the Almoina of Girona. It seems that their role as baths was abandoned at the end of the 14th century, when they became part of a private residence.

This set of Arabic baths is a replica of a North African model which was imitated in many other areas of the Mediterranean region, with clear origins set in Arabic tradition (hence its name). During the Middle Ages the baths were mainly used by Christians in the city, even though in the 13th and 14th centuries the Jews from the city of Girona had a special room where they established a mikveh or ritual bath.

The Capuchin nuns from the Monastery of the Annunciation acquired the baths in 1618 and since then they formed part of the enclosed convent. From the beginning of the 19th century (1806) they became known throughout Europe thanks to the engravings published by Alexandre de Laborde. The interest that was aroused meant that eventually, in 1929, the part containing the baths was disentailed from the convent and acquired by the Council of Girona. At that time a restoration process began which was led by architects Rafael Masó, Jeroni Martorell and Emili Blanch, and ended in 1931. The baths opened to the public during the following year.

1929

DESAMORTITZACIÓ I ADQUISICIÓ DELS BANYS PER LA DIPUTACIÓ DE GIRONA.

1930-31

RESTAURACIÓ DEL CONJUNT PELS ARQUITECTES R. MASÓ, J. MARTORELL I E. BLANCH.

1932

OBERTURA PER A LA VISITA DEL PÚBLIC.

Els Banys Àrabs de Girona

CAT · CAST · FR · ENG

CATALÀ >

EL FUNCIONAMENT DELS BANYS ÀRABS

Els usuaris dels banys realitzaven un recorregut a través de quatre sales, cadascuna amb una funció diferent. El vestuari o **apoditeri** és la sala més característica del conjunt. En destaca la planta centralitzada i la petita piscina octogonal tancada amb columnes i capitells de grans dimensions, així com la característica llanterna amb cúpula. Als capitells, hi abunda la temàtica vegetal i animalística relacionada amb les al·legories del paradís terrenal i les representacions zoomòrfiques de la simbologia cristiana.

La sala freda o **frigidari** suposava l'inici de la zona humida dels banys. S'hi accedia a través de dues portes amb dobles batents, que es tancaven per la força de la gravetat i gairebé feien l'espai estanc, de forma que s'hi podien mantenir les baixes temperatures. A la sala tèbia o **tepidari** els usuaris es refeien del fred intens del frigidari i es preparaven per a la calor intensa del **caldari**, la sala següent.

La calor procedia del forn i arribava a les sales escalfades per l'**hipocaust**, un espai subterrani, i es distribuïa arreu de les sales a través d'una canal de ceràmica vidriada encastada al mur, a més d'escalfar una piscina de poca profunditat. El **caldari** era l'espai més càlid del conjunt, i podia superar els 40-50° de temperatura ambient, acompanyada de vapor abundant.

CASTELLANO >

EL FUNCIONAMIENTO DE LOS BAÑOS ÁRABES

Los usuarios de los baños realizaban un recorrido a través de cuatro salas, cada una de ellas con una función diferente. El vestuario o **apoditerio** es la sala más característica del conjunto. Destaca la planta centralizada y la pequeña piscina octogonal envuelta por columnas con capiteles de grandes dimensiones, así como la característica linterna con cúpula. En los capiteles abunda la temática vegetal y animalística relacionada con las alegorías del paraíso terrenal y las representaciones zoomórficas de la simbología cristiana.

El recorrido de la zona húmeda de los baños se iniciaba en la sala fría o **frigidario**. Se accedía a través de dos puertas de doble batiente que se cerraban por la fuerza de la gravedad y convertían la sala en un espacio prácticamente estanco, de modo que se mantenían las bajas temperaturas. En la sala tibia o **tepidario**, los usuarios se recuperaban del frío intenso del frigidario y se preparaban para el calor extremo del **caldario**, la siguiente sala.

El calor procedía del horno, llegaba a las salas a través del espacio subterráneo conocido como **hipocausto** y se distribuía a través de un canal de cerámica vidriada encastado en el muro. A través de este sistema también se calentaba una piscina de poca profundidad. El **caldario** era el espacio más caliente del conjunto y podía superar los 40-50° de temperatura, con gran cantidad de vapor.

FRANÇAIS >

LE FONCTIONNEMENT DES BAINS ARABES

Les usagers des bains réalisaient un parcours à travers les quatre salles, aux fonctions différentes. Le vestiaire, l'**apodyterium**, est la plus caractéristique de toutes les pièces, grâce à l'exposition de son installation centrale, de sa petite piscine octogonale, entourée de colonnes couronnées de grands chapiteaux, ainsi que de sa lanterne distinctive et de son dôme. Les thèmes de la faune et de la flore abondent sur les chapiteaux, liés aux allégories du paradis terrestre et aux représentations zoomorphes de la symbolique chrétienne.

Le parcours de la zone humide des bains débutait par la salle froide, le **frigidarium**. Accessible par deux doubles portes, qui se refermaient par la force de la gravité et qui favorisaient une quasi-étanchéité à cette salle, il y faisait froid en permanence. Dans la pièce tiède, le **tepidarium**, les usagers se remettaient du froid intense du frigidarium et se préparaient à la chaleur extrême du **caldarium**, la salle suivante.

Grâce à un système de chauffage souterrain, appelé **hypocauste**, la chaleur provenant d'un fourneau était distribuée dans les salles par une conduite en verre encastrée dans le mur. Cette technique permettait aussi de chauffer une piscine peu profonde. Le **caldarium** était la salle la plus chaude des bains; les températures pouvaient y dépasser les 40- 50° et il en ressortait une grande quantité de vapeur.

ENGLISH >

THE FUNCTIONING OF THE ARAB BATHS

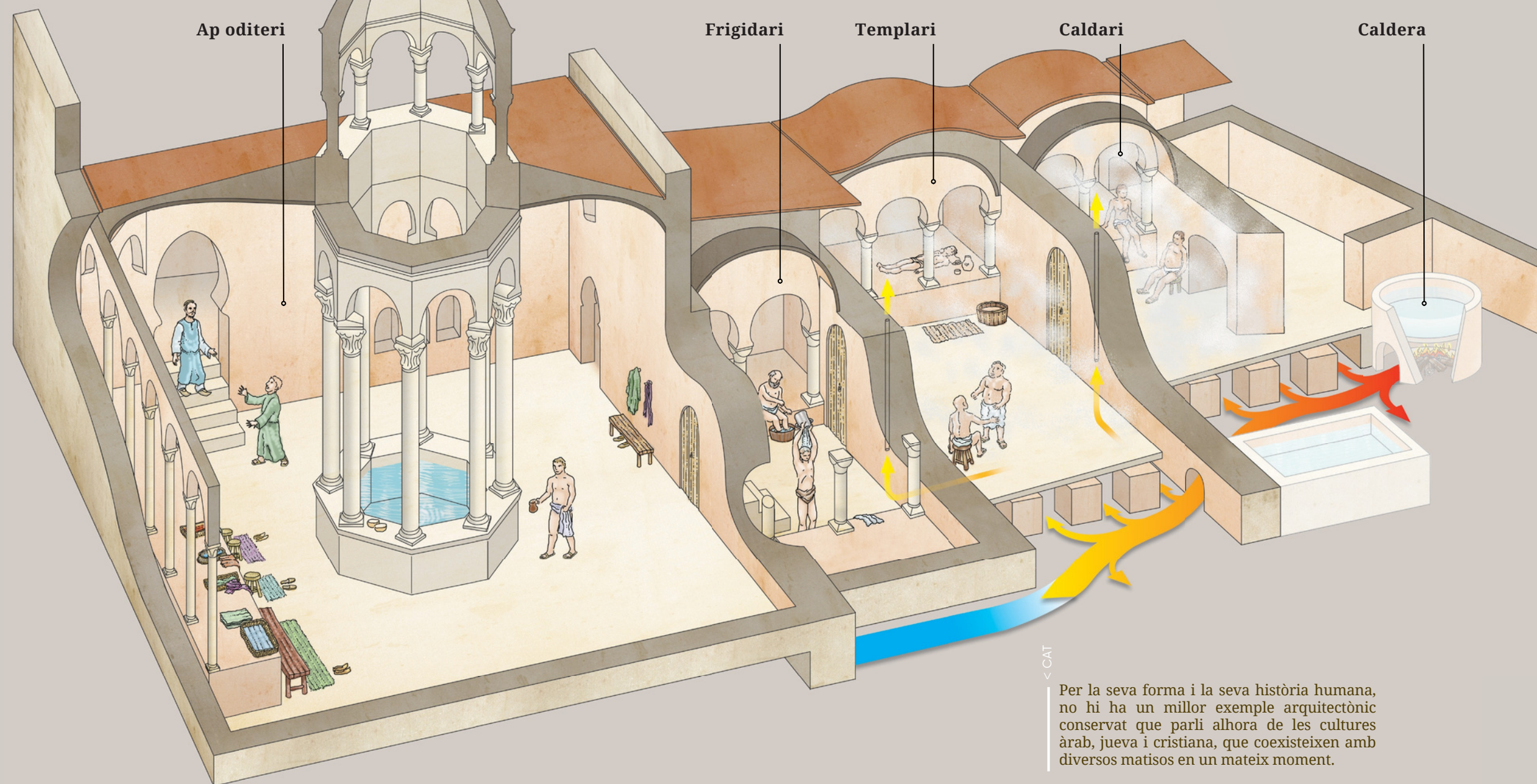
Users of the baths would do a tour of the four rooms, each of them with a different function. The locker room or **apodyterium** is the most characteristic room of the whole set of baths. The central floor and the small octagonal pool surrounded by columns topped with large-sized capitals and a lantern with a dome are particularly noteworthy. The capitals are abound with a nature and animal themed design related to the allegories of the Garden of Eden and zoomorphic icons of Christian symbology.

The cold room or **frigidarium** was the first area on the visit and meant the start of the bath's wet area. It was accessed by double doors with two swings that closed due to the force of gravity and turned the room into a practically watertight area, meaning that its temperature remained low. In the warm room or **tepidarium**, users would recover from the intense cold of the frigidarium in it and would prepare themselves for the extreme heat of the **caldarium**, which was the next room.

The heat came from the oven via an underground source known as the **hypocaust** and it was distributed throughout the room using a glazed canal built into the wall. This system also heated a shallow pool. The **caldarium** was the warmest area in the whole set of baths and could exceed 40-50°C in temperature, with a large amount of steam.

< CAT

No hay un mejor ejemplo arquitectónico conservado que englobe, en su forma y su historia humana, las culturas árabe, judía y cristiana que coexisten con diversos matices en un mismo momento.

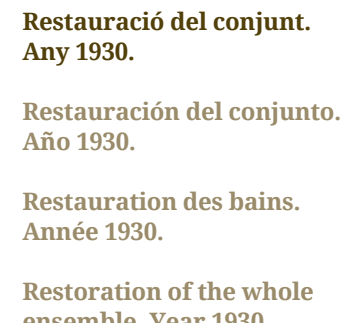

Voici le meilleur exemple architectural conservé qui englobe, tant au niveau de sa forme que de son histoire humaine, les cultures arabe, juive et chrétienne cohabitantes, avec leurs diverses nuances, dans un unique lieu.

There is no better preserved architectural example which, through its shape and human history, encompasses the Arab, Jewish and Christian cultures that coexist with different nuances at the same time.

< CAT

Per la seva forma i la seva història humana, no hi ha un millor exemple arquitectònic conservat que parli alhora de les cultures àrab, jueva i cristiana, que coexisteixen amb diversos matisos en un mateix moment.

Restauració del conjunt. Any 1930.

Restauración del conjunto. Año 1930.

Restauration des bains. Année 1930.

Restoration of the whole ensemble. Year 1930.